

[Axel Kristensen.]

sentlige må være, om produktiviteten i Danmark stiger i samme takt som i andre lande. Produktiviteten vil ikke sige produktions samlede størrelse, men produktionen pr. mand, altså: hvor meget laver en mand pr. time, hvad koster det, og hvad er derefter vor konkurrenceevne? Hvis andre landes produktivitet vokser mere end vor, bliver vor konkurrenceevne forringet. Jeg har en række tal, og af dem fremgår det, at Danmarks produktivitet i årene 1950-59 er steget med 22 pct., Norges med 40 pct., Sveriges med 28 pct. og Englands med 27 pct. Sverige og England ligger altså ikke så forfærdelig langt fra Danmark. Belgien er steget med 35 pct., Frankrig med 68 pct., Tyskland med 55 pct., Italien med 96 pct. og Holland med 43 pct. Det vil sige, at hele det område, vi skal sammenlignes med, og som vi kommer i hård konkurrence med, nemlig fællesmarkedets lande, har haft en langt større produktivitetstigning, altså en langt større produktionsforøgelse pr. mand, end vi har haft i Danmark. Det vil være rigtigt at fastslå, at den periode, som har været så afgørende præget af socialdemokratiet og i hvert fald af de radikale — de hævder jo altid, at det er dem, der bestemmer over det hele — har ikke været gunstig.

En anden ting, der er helt afgørende, er, hvorledes lønningerne stiger i forhold til den stigende produktivitet. Alle lønstigninger, der kan betales af en stigende produktivitet, er selvfølgelig gode, fordi de giver mulighed for en levestandardforøgelse uden prisforhøjelser. Derfor betyder forholdet mellem timefortjenestestigningen og produktivitetstigningen noget væsentligt og giver et mål for inflationen. Og hvis vi vil se på, hvorledes dette forholder sig, ligger det således, at vi i Danmark udregnet på den måde har haft en inflation i de sidste 10 år på 43 pct., Norge på 40 pct. og Sverige på 61 pct. Udviklingen i Sverige har altså været dårligere end i Danmark, men det er jo også et socialistisk styret land. England ligger på 41 pct., mens Belgien kun har en inflationsstigning på 15 pct., Frankrig kun på 12, Tyskland kun på 23 — altså det halve af, hvad vi har — og Italien har en deflation, altså det modsatte af en

inflation, på 23, medens Holland har en inflationsstigning på kun 12; altså et af de lande, som vort landbrug skal konkurrere hårdest med, Holland, har ikke på 10 år haft en inflation på mere end 12 pct., hvor vi har haft 43.

Det må være fuldt berettiget at sige, at dette viser, at udviklingen i Danmark ikke har været god. Og når man nu taler om den gode beskæftigelsessituation, så er det altså vitterligt, at Danmark havde en meget høj arbejdsløshed, lige til de gyldne tider kom udefra. Det er altså ikke regeringens politik, der har nedsat arbejdsløsheden; den har måske fremkaldt overbeskæftigelse ved forkerte dispositioner på boligmarkedets område, men den har ikke fremkaldt det, der er det væsentlige: så meget mere beskæftigelse, så meget mere salg, så meget større eksport, som vi har haft. For det er klart, at den danske regering ikke kan fremkalde en virkelig forøgelse af eksporten, det kan da kun et bedre marked ude i verden gøre. Jeg er da lykkelig for, at vi har fået de tilstande, men det vil være urimeligt, at man her prøver at bilde befolkningen ind, at dette skyldes regeringen, og at man derfor med sindsro kan betro den at fortsætte.

Jeg ved godt, at 30erne var svære tider, og jeg ved også godt, at vi har haft verdenskrig, men i de 30 år, der er gået fra 1930 og til nu, har vi haft en socialdemokratisk regering i de 10 år før krigen, og af de 15½ år efter krigen har vi haft socialdemokratisk regering i de 11 og kun i 4½ år en borgerlig regering. Ingen vil da kunne benægte, at de således har haft en afgørende indflydelse. Jeg mener, det er rigtigt at sige — og det er også blevet bekræftet både af ministre og af socialdemokratiske ordførere i dag — at på væsentlige områder har man slet ikke løst spørgsmålene. Det er det, jeg har sagt, og som det ærede medlem hr. Per Hækkerup ville anholde mig for. Det er da rigtigt, at meget væsentlige opgaver ikke er ført til løsning. Jeg sagde ikke, at levestandarden ikke er steget, aldeles ikke, det er klart, at den er det, men det er da ikke socialdemokratiets skyld; det er hele den tekniske udvikling, f. eks. hormoner til landbruget, så man kan slå ukrudt og biller ihjel, og de opfundne maskiner, der forøger produktionen.